Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer Eshle ravreve

Shulḥan ʿarukh : mi-Ṭur Yoreh deʿah

Ḳaro, Yosef
יסוי ,וראק

Könisberg, 609 [1858 oder 1859]

וקה חולש תוכלה

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10195

Visual Library

רצ (א) אין עושין מהם נחתם בהקומץ (דף ל"ג) כתבו התוי"ס העמוד והוסיף פ' והיה אם שמוע בגלין שלמעה או פ' והיה אחתלת העמוד והוסיף שמע בגלין שלמעלה עכ"ל. *וקשה על הטוקה שכתב שמע למעלה הא הוי עלה כקדמן וכתב ברי"ם רפ"ח דסקול וכתב בב"י כן בשם מכלתה ואי"כ למה לי עשמע דאין מורידין כו' בגלאו הכי פקול וכ"ל דהתוס' ס"ל דהסיא עלה כקדמן מ"ר דוקא בחד פרשה עלמה אבל לא מפרשה לפרשה כיון שאין שמוכות בתורה וכמ"ש לעיל ר"ס רפ"ח והבאתי לחיים ומא"ח סימן ס"ד ולפי זה ס"ל לדעת רמב"ם בעוד שפוקל גם בהקדיש פרשה לא מיירי כאן ומחלוקת הרמב"ם על התוס' שבכמו אלא מחלוקת הראשונים ומכאן נתחזק שהיתה שכתבתי על הס"ע ר"ס רפ"ח ואי"ל דהתם קאי אם כתב אחלם וסיים ואח"כ כתב שמע למעה ממנו דאם כן לא סיים לו להמציע דין זה דהקדיש פרשה וסיים כקדם העמוד אלא שכתב אחלם וסיים. ותו לאלי"ל הייטו בדרך הבב' לאשונה אחין שם רק שמי בכתב אבל לא שמי בעוקדם ומאוחר:

רצ א אין עושין מהן נחתם כגון שכתב פ' שמע בשי"ת בסף הדף לא יוסף לכתוב לעשה בגלין פ' וסיים אם שמוע לאמ"ר דהשתא ככתבו כקדמן וכהלכתן ומ"מ אין מורידין מקדושה חמורה לקדושה קלה:

רצא ומל רגיס כו' דכל דבר שהוא של רגיס אין להטריח עליהם הרבה אלא יאמרו כל אחד ענה חציו: **ב** הסיכר בית עין בחיי קיומן ס"ד ס"ג: **ג** ואם מכר הבית ומעבירים ואחר כך בקוף הסכירות יוצא ומה מעלה ויוצא וכן כשמוכרו לעבריים ימעלה מיד קודם שיכנס לבם העבריים: **ד** הכל חייבים כו' דסיי ליה מלות עשה אאין הזמן גרמא ושוד דכתיב לזמן יכבו יומיכם והיכו מני בעי חי:

רצ שלא לכתוב אותה על גליון סת. ובו סעיף א':

א אספר תורה או תפילין שבלו **א** (א) אין עושין מהם מזוזה גואין כותבין אותה על גליוני ספר תורה לפי שאין מורידין מקדושה חמורה לקדושה קלה:

הגה [ה] אבל מותר לתקן הס"ת עצמה עם גליונותיה אם אי אפשר לתקנה בענין אחר וסיים לריך לגנוזה בלאו הכי (מהר"ם פלהוראם סימן פ"ד) [ו] אבל אם אפשר לתקנה בענין אחר אע"פ שהספר תורה מגוילין ורולה לדבק עליה קלפים לא יסמוך הגליונות לתקנה [ז] ואין אסור לתקנה מנחתן בקלף אע"פ שהס"ת מגוילין. (נס זה שם):

רצא מזוזה מתי נבדקת ומי חייב בה. ובו ג' סעיפים:

א אמזוזות יחיד נבדקת פעמים בשבע שנים **א** בושל רבים פעמים ביובל:

ב **ב** בחשובר בית מחבירו השוכר חייב לקבוע בדר מזוזה דולתקן מקום קביעותה (ואפילו שכר הבית בחזקה אים לו מחזה לא מרי מקם מעות) (ב"י בשם הרב רבינו פ מנות) ובשיצא לא יטלנה בידו (ואם הקפיד על מעותיה הפני לריך לשלם לו) (ב"י בשם הרב ומנות) **ג** ואם שבר זהבית מעבו"ם [ח] או ששברו לעבו"ם ניטלה ויוצא:

הגה ועכו"ם שנקם מיתנו לו מחזה ולולה לקונעה בפתחו אסור ליתנה לו (כך הביא מהרי"ל) [ט] ובלאה לי דע"מ ממקום לאיסה לעיסה מפום אינם ומיעב מפום זה ליסראל מרי. (כ"ל):

ג **ד** אכל חייבים במזוזה אפילו נשים ועבדים ומחנכים את הקטנים לעשות מזוזה לפתחיהם:

ביאור הגר"א

רצ [ה] אבל מותר כו'. ומע"ג לריך לגנוז מחיצות מנשאלו כיון דנלא"ס לריך לגנוזה ומש"ל מי' רפ"ב סי"ג מיגה כו'; [ו] אבל אם כי'. מוה"ם בפ"ק דב"ב רב אומר מבעין כו' ואם אינה יגדיל הכתב ואז ולאי יהיה גדול ויהיה הגליונות מאד ואח"כ יתחבר עד שיהא אוה לסקיפו אלא דאסור לאחוז ולגנוז כל שאפשר בלא"ה; [ז] דאין אסור כו'. ל"ל ול"ד לא"ם בפי' לע"מ ס"ל כתב מקלתו כו' דשם הטעם מנוסה מנומר לאין נראה מנומר שם:

רצא [ח] אי כו'. הל' מנות ונלמד ממה שקדם; [ט] ומ"ל כו'. מה"ם בע"ז פ"ו ה' ועיין תוספת שם:

בהמה מייירי בכל ענין בין שמשלים בפ' שמע אי בפ' והיה אם אם ע"כ בלינה דמכילתא דבלא בקדמן ינגו אבל לאלי דקיימא לן דפרשיותיה פשוטות אין לריך לאוקמא לשלים ואם כן לא אשכחן בלונגא דמכילתא וקיל דמכילתא וחזק ואם כן מים בתום זה בדשה מסוך מים ועמיה בריש פ"ח:

דגול מרבבה

סימן רצ. (ס"ק) ס"ק א'. לא היה לו להמציע דין זה דהקדיש פרשה והיה. ל"ל לא היה לו להמציע דין זה דהקדיש פרשה שמע:

רצב א אלא בעוף עהור דכתיב כי יקלא קן לפור וגומר ועוף עהור אבל אם עלפה חייב דומיון לפור עקרי: **ב** קן המוזון דכתיב כי יקלא וגומר פרע לומון: **ג** שקנמו בפרלם שאינו מעתמר דכיון שיורדו אין ר"ייו בידך אבל אם מעתמר פעור כן מעמע מעיקש"ו וכ"כ כי יהומם כתיב ר"ייו אות דיג ועעמא דהוי כמו ביתו: **ד** והוא שלא הוגבהה האם כי' דהשתא ליכא לומר שכתי לו אלינו לאלה לאסור לזכות בגליים כל זמן שהאם מובלת עליהן ואי"כ גם אלינו לא קנה ליה דכיון דאינו לא אולי זכי לא זכי ליה אלינו: **ה** אם הוגבהה האם כי' בלאה דעיילי ר"אוגבהה על כדי שתלא ומתחת ידו כדלקון סגיף ד' דאלי"כ כיון דאינו לא אולי זכי בה כיון דלא ילאה מתחת ידו ולא קיים אלוה שלוח אלינו מוי לא זכי ליה אי"כ דהכא עיילי ר"אוגבהה ומעלמה והלכך כל שאינה מוגעת על גבי הקן קני דומיא דסיתה מעופפת לגקון קנף יש"ו: **ו** זכתה לו אלינו דאלינו של אדם קונה לו שלא מדעתו כמו שבתאל בת"ר קיימן כי ע"ם: **ז** אי ביש כגון שקנה הים את האילן והים הקן בראשו ר"ש: ולאחר

הלכות שלוח הקן

רצב (א) בעוף עהור דכיון שלאור לפור אינו: (ב) אפרוח אי דכתיב קן מיון: (ג) קן המוזון דכתיב כי יקלא פרע לאזון: (ד) בעפיסין פי' קדיכה המוכחת בהומה: (ה) שקנמו בפרלם פי' שעיבדו מלא דאינו ביד: (ו) בגרות סיחיר בעוד

הלכות שלוח הקן

רצב כמה דינים משלוח הקן. ובו י"ג סעיפים:

א (א) אשלוח הקן אינו נוהג **א** [ב] אלא (א) בעוף [ג] טהור (ב) בשאפי' אם האם טרפה בשאפי' אין שם אלא (ב) אפרוח א' או ביצה אחת חייב לשלח:

ב **ב** (ג) קן דהמזומן אצלו כגון יונים שדרכן ליגדל עם בני אדם בבתים ואווזים ותרנגולים שקנגו בבית פטור [ג] אבל יוני שובך ועליה וצפרים שקנגו (ד) בטפיחים (פירוש כלי מלא הגרוי בכתלים אבל אם בפרים יקנו) [ד] ובבורות [ה] ואווזים ותרנגולים **ג** (ה) שקנגו בפרדס חייב **ד** [ו] והוא שלא הוגבהה האם מעל הביצים כלל משהטילם אבל **ה** אם הוגבהה האם מעליהם אם המקומות הללו שלו **ו** וכתה לו חצירו והוה ליה מזומן ופטור:

ג ובכל מקום שימצאנו בין באילן בין בארץ או בבורות שיחין ומערות **ז** או זבים או מבראשו של אדם [ז] מ"ו בראש שאר כ"ח בין ברשות הרבים יבין (ו) ברשות היחיד חייב לשלח:

ביאור הגר"א

רצב [ה] אלא בעוף. מתני' ל"ם שם: [ג] טהור. שם: [ג] אבל יוני כו'. בהייתא קנ"ב: [ד] ובגיזות. כל"ל: [ה] ובוזים. שם ומתני' שם: [ו] והוא אלא כו'. קמ"ל כ' ונ"מ ק"נ מ': [ז] מו בראש נגלה מסיים ע' פרמ"ג (סי' כ"ו):

חדושי רע"ק

סי' רצ"ב. סעיף א'. (ה) אלוה הקן. בת' חו"י (סי' ס"ח) סעלה בנקיה קן ליסור מעוייב להזדקק לה ולבלות אסה. ואין לאסי ליגך לדבר. (וכן הוא בת' מב"ל סי' ס"ח): שם. (ג) אפילו אם אסה טריפה. ואפי' ניקב אומע לאסה לא הוי

סימן רצ

ס מגייאסה מעמוס קף ל"ב ע"ש
ב הרמב"ם בריש פ"ח מהלכות מעילה ומחוסה:

סימן רצא

ס מגייאסה יומא דף י"ח ע"ש
ב שם דפי' לפי' מכל דבר שהוא של רגיס אין להטריח עליהם הרבה אלא יאמרו כל אחד ענה חציו:
ג מגייאסה דף ק"ח ע"ב
ד שם בתוס' דלמיסיעת ס מסת דלמכיון ניחא ליה לאיכה לעיבור מלוה בתמוניה אבמיס דף ל' ע"ב
ו שם כתב טוב לשלם לו אבל אין מוליאין
ז שם מגייאסה דף ק"ח ע"ש
ח מעמס בכמוס דף כ' ע"ב:

נקודות הכסף

ס"ק א' *הקשה על הטוקה כו'. לא קשה מידי דהמוקמו לא כתבו כן אלא דמיון דאשכחה לה הבלמה בעוד ל' ולאמוקי מע"ה קומעמם מהבילו שם דמיירי בני עוכות שמבלן. אבל לדיל בעיגן בקדמן וכן כתב בדרכים ליב המוקמות כתבו שם כן לאלי דהמי המם דמחתה מבכעוהים מחומים לם כן הקים בריאמה לחיירי לאמרי' ולא כן כמיירי להמלים על כמיירי בכל ענין בין שמשלים בפ' שמע לו בפ' והיה ולא כן ע"כ בלינה דמכילתא דבלא בקדמן ינגו אבל לאלי דקיימא לן דפרשיותיה פשוטות אין לריך לאוקמא לשלים ואם כן לא אשכחן בלונגא דמכילתא וקיל דמכילתא וחזק ולא כן מים בתום זה בדשה מסוך מים ועמיה בריש פ"ח:

ח ולאחר שהלך מתחת ידו יקחנה אינו שלח כעל הבנים עדיין וכיון שלקחה מתחת ידו הרי היא בכלל עלמה ויטול ליקח מה שירצה: ט שלחה וחזרה כי ומצוה לעשות כדי שלחה מתחת ידו כיון שחזרה לעשות שלחה כן כמה פעמים וחזרה קודם שנעשה הבנים חייב לחזור ולשלחם הכיון שלח כעל הבנים עדיין וחזרה עליהן הרי לא תקח האם על הבנים קרינן ביה וכן ומצוה בשיש בי לכו מלאות (דף ל"ח ע"ח) דהוי דומיא דהשבא הבינם דאינם הקיים בכל מלות הבנה לריך להחיה כמה פעמים וכן כיל דעת הטיר. ולא עמדתי על דברי הביאה שכתב ורבינו ומרבם כי לריך לשלחם עד שתלא מתחת ידו ואם לא יקחה האם אלא לריך לשלח אשיר ק' פעמים עד שתלא מתחת ידו עכיל דקלאה אשיר יקחה מתחת ידו לריך לשלחה ק' פעמים עד שלא מתחות ידו ונעל הבנים וחזרו כי דכיון שכה בהן ומחזיר קרינן בהו אלפי זה לא היה בחלרו כל שלחה אלא נעלן שכחה לו הלרו ואם מזרה עליהם פעור מלשלח: יא אם נטל האם מעל הבנים ולא שלחה ישלחנה ופטור:

ז יהיו (ח) הביצים מוזרות או האפרוחים מפריחים (ט) שהם עריפה יב (יג) יא אז שוכר רובץ על הקן או שעוף טמא רובץ על ביצי עוף טהור או עוף טהור רובץ על ביצי עוף טמא פטור מלשלח. (לי ומגיס פ' ל"ג מה' שחיטה דין י'):

ח [יג] יב היתה רובצת על ביצים שאינם מינה יג והם טהורים ה"ז משלח ואם לא שלח אינו לוקה. (שם דין י"ח):

ט כהיתה מטלית או כנפי נוצה [יד] מעוף אחר או ביצים מוזרות מפסיקין בינה לקן או שהיו יד שני סדרי ביצים זה על זה וכנפיה נוגעות בסדר העליון [טו] כא [או שהיתה] אם על גבי אם או שהיה הזכר על הקן והאם על הזכר הרי זה משלח ואם לא שלח אינו לוקה. (שם דין י"ד):

י (י) כג שחט מקצת סימני האפרוחים בתוך הקן קודם שיקחנה טו הרי זה משלח ואם לא שלח אינו לוקה. (שם דין י"ג):

יא כד היתה מעופפת על הקן (יא) אם כנפיה נוגעות בקן חייב לשלח ואם לא פטור (יב) [טז] אע"פ שנוגעים מן הצד:

יב כה היתה ישבת בין הביצים או בין האפרוחים [יז] כו אפילו נוגעת בהן יז פטור:

יג כו היתה ישבת על שני עגפי האילן והקן תחתיה רואים כל שאלו תשמט יז ונופלת עליהם חייב ואם לא פטור: אסור

ר יח צריך לשלח האם עד שתצא מתחת ידו [פ] ואח"כ יקח את הבנים יג ואם רוצה לחתוך כנפיה קודם שישלחנה כדי שלא תוכל לפרוח ויקחנה אינו רשאי [ט] אלא ישלחנה מיד עם כנפיה כדי שתוכל לפרוח ה יג ולאחר שתצא מידו יקחנה אם יצרה [י] ידאם תחבכן ישרנה עד שיגדלו כנפיה וישלחנה:

ה כו אם רוצה ליקח האם ולשלח הבנים אינו רשאי שלחה (ו) וחזרה מ שלחה וחזרה אפילו כמה פעמים חייב לחזור ולשלחה אבל אם שלחה י ונטל הבנים והחזירן לקן וחזרה האם עליה פטור מלשלח: ו [יח] יא אם נטל האם מעל הבנים ולא שלחה יא ישלחנה ופטור:

ז יהיו (ח) הביצים מוזרות או האפרוחים מפריחים (ט) שהם עריפה יב (יג) יא אז שוכר רובץ על הקן או שעוף טמא רובץ על ביצי עוף טהור או עוף טהור רובץ על ביצי עוף טמא פטור מלשלח. (לי ומגיס פ' ל"ג מה' שחיטה דין י'):

ח [יג] יב היתה רובצת על ביצים שאינם מינה יג והם טהורים ה"ז משלח ואם לא שלח אינו לוקה. (שם דין י"ח):

ט כהיתה מטלית או כנפי נוצה [יד] מעוף אחר או ביצים מוזרות מפסיקין בינה לקן או שהיו יד שני סדרי ביצים זה על זה וכנפיה נוגעות בסדר העליון [טו] כא [או שהיתה] אם על גבי אם או שהיה הזכר על הקן והאם על הזכר הרי זה משלח ואם לא שלח אינו לוקה. (שם דין י"ד):

י (י) כג שחט מקצת סימני האפרוחים בתוך הקן קודם שיקחנה מ הרי זה משלח ואם לא שלח אינו לוקה. (שם דין י"ג):

יא כד היתה מעופפת על הקן (יא) אם כנפיה נוגעות בקן חייב לשלח ואם לא פטור (יב) [טז] אע"פ שנוגעים מן הצד:

יב כה היתה ישבת בין הביצים או בין האפרוחים [יז] כו אפילו נוגעת בהן יז פטור:

יג כו היתה ישבת על שני עגפי האילן והקן תחתיה רואים כל שאלו תשמט יז ונופלת עליהם חייב ואם לא פטור: אסור

(ו) וחזרה שלחה קשה לי כיון שהמטר כתב בסוף דינם בהשוה מ"ב בשלח הקן לגוה יהיה חייב כאן דבשעה שלחה הקדים יכול לזכות בבנים ולא היה ליקוח ומוציא זכה לו חליה אחיו שלח ודעתו והרי היה חוזר והוי לקיחה שלאחר שלחה ולא אמרי לה מיירי שלח בהשותו ולא אמרי לה פיכמו דבר זה בהדיה: (ח) הבילים מחוות לעיקן מאפרוחים הם אפרוחים בני קיימא אף ביצים דוקא בני קיימא ומה ביצים לריכין לאחון אף אפרוחים לריכין לאחון יצאו מפריחים: (ט) שהם עריפה דכתיב הקח לך ודרשינן ולא לבלבך: (י) שהו מקלת כי בעוף הוא בגמרא לי מוצא כיון דאי בעבר להו מיעוטא מתעבר מלך ולא לבלבך אין לבו לגוזרה מאחר שהם בני מיה ומיה בעבר לאחון יצאו מפריחים: (יא) אם כנפיה מעופפת מדכתיב רובצת ולא כתיב יושבת אבל מיה בעיקן מיעב מדכתיב רובצת: (יב) אינם ממונים מן הצד ובעוד כתוב בשם הרמב"ם בזה דאם מונים מן הצד מיה ומקשים הרין דאם אמרינן בגמרא אין ילמים כי קחתי בריתא בהמונים מן הצד דבעוד ולא דהמונים היה מעבם דהכי אמר דבריתא מיירי בהעופפת מן הצד ומונעת שם דבעוד אבל בהעופפת עליהם אינה בהמונעת מן הצד היה: אסור

בעוד כתוב אמילו בהשותו והטעם כיון דאיכו לא מלי זכי מלי איקור אמילו מוי לא זכי ולא הוה מהוון ועיין מיה בסמיך ה: (ו) וחזרה שלחה קשה לי כיון שהמטר כתב בסוף דינם בהשותו מ"ב בשלח הקן לגוה יהיה חייב כאן דבשעה שלחה הקדים יכול לזכות בבנים ולא היה ליקוח ומוציא זכה לו חליה אחיו שלח ודעתו והרי היה חוזר והוי לקיחה שלאחר שלחה ולא אמרי לה מיירי שלח בהשותו ולא אמרי לה פיכמו דבר זה בהדיה: (ח) הבילים מחוות לעיקן מאפרוחים הם אפרוחים בני קיימא אף ביצים דוקא בני קיימא ומה ביצים לריכין לאחון אף אפרוחים לריכין לאחון יצאו מפריחים: (ט) שהם עריפה דכתיב הקח לך ודרשינן ולא לבלבך: (י) שהו מקלת כי בעוד הוא בגמרא לי מוצא כיון דאי בעבר להו מיעוטא מתעבר מלך ולא לבלבך אין לבו לגוזרה מאחר שהם בני מיה ומיה בעבר לאחון יצאו מפריחים: (יא) אם כנפיה מעופפת מדכתיב רובצת ולא כתיב יושבת אבל מיה בעיקן מיעב מדכתיב רובצת: (יב) אינם ממונים מן הצד ובעוד כתוב בשם הרמב"ם בזה דאם מונים מן הצד מיה ומקשים הרין דאם אמרינן בגמרא אין ילמים כי קחתי בריתא בהמונים מן הצד דבעוד ולא דהמונים היה מעבם דהכי אמר דבריתא מיירי בהעופפת מן הצד ומונעת שם דבעוד אבל בהעופפת עליהם אינה בהמונעת מן הצד היה: אסור

חדושי רע"ק

שך ס"ק י"א. (ג) חייב מלקות. וס"ל עוסר לאכלה. מוכן (קמ"ח) וכ"כ הרמב"ם: שם ס"ק ט"ו. (ד) לו לאמרי כיון שיהיו. ע' פר"ח לעיל (פי' כ"ד ס"ק ח'):

ביאור הגר"א

בהלם כו'. ל"ע מ"ל: [ה] ולאח"כ כו'. רש"י שם: [ו] אלא ישלחנה כו' ולאחר כו'. כפי הפני מפרש"י וריף ורמב"ם פי' כפי לשון ומ"מ דין זה הוא לכ"ע וע' רמב"ם: [י] ואם תחבן כו'. שם וכרבנן ומ"ם ס"ו: [יא] אם נטל כו'. ולשון חייב אלא אם מתה לו מתה ברשה ומיולא רמב"ם וכנ' הריף מהכות תני קיימו ולא קיימו ומיהו כל"ל אבל לרש"י והרא"ש תע"ם שפיכם"י לא קיימו לאחר כל"ד ל"מ קי"ל כמ"

גי' נטלו ולא נטלו דוקא שהמשה ועכ"ם ס"ז ס' ד"ה הגיחא כו' ועכ"ם בליקוטי: [יג] אם אמר בהכמים: [יג] היתה רובצת כו'. רמב"ם והוא בעיין שם ולא נשמטה ובל"ל בהרמב"ם דבעוד דלא כמ"ם בעוד בשם הרמב"ם. ומ"ם בגמרא אל"ל מתלוקת כו' והריף המחיב והרא"ם המה עליו עיין מה שכתב ודבריו בנקבה דבעוד דלא כמ"ם בעוד בשם הרמב"ם. ומ"ם בגמרא אל"ל מתלוקת כו' והריף המחיב והרא"ם המה עליו עיין מה שכתב ודבריו דפוקים בפי' דברי הריף ומ"ש על הרא"ם לתה הסמיע הוא הבעיה גם ס"ם דחק עצמו. ולי נראה דודאי מליני הני תרי לישני דל"ל דבלשמה קמא דאמר אבל בקבה בקיבה ד"ה מיב מכלל דבוקיבה דבעבה ד"ה בעוד דבה ל"ם בעופות אחרים ובלישנא בתרא דקאמר אבל בזכר אבל ד"ה בעוד מכלל דבעבה דבעבה ד"ה בעוד בתרא בתרא וכן בשמה דמתני' עוף מעמ כו' ומהמע כן הביעוי"ל דבעבה דבמה בעוד הוא דקבה בעוד הוא וכמה אינו יודעין כיצה בו וזה בהסמיע הריף ליצה קמא ונם הבעיה הלל דעדקאמר אבל כו' ס"מ דבקיבה דבעבה ל"ה מיב וכים קבה בקבה וזה בהבים הלישנא בתרא מעיב דלכאורה אין ל"מ בהוא מליצה דר"ה אבל הרמב"ם בהסמיע קבה בקיבה דמיב המוה דובלי אין מובן בדבר המב"ם ס"ם עוף בעוד כו' ודלא בהרא"ם ובל"ל נפי אם בעוד אבל בלכל הסמיע גם בם"ו לומר אמילו בעוד אמילו בעוד בה בהיהם אם ב"ב אם. ע' בכ"ג וכיב הר"ן ולי נראה בגי' בגמרא היהם כן: [יד] אמ"ם כו'. נמלא בם ה"ב יבמיה כו': [יח] אמילו נוגעת כו'. ע' לש"ו בם ל"ה מה ביגיהן דלא כו' ודל"ם מה ביגיהן דבעבה כו' ועי' לש"ן:

מהבולה

רצג (א) אסור לאכול חדש כו׳ כ״ל דעיקר אסורא בשמורים
על חדש לאסור כל העיקר ולא מהני כאן ביטול בא׳
בטלוקתו עם ר״ה בשמורי יא״ר ח״ל ואם נתן בעיקר כל העיקר
אחרי טעמי חדש דסרי ולימו בגמרא פ׳ אין מעמידין בעם ר״ה
אסורה דכל מידי דלעמעמא עבידא אפילו באלף לא בטיל כו׳ וכ״ם בס״ע
סימן קכ״ג בסעיף ע״ז לעיל. אבל
דס״ל חדש דבר אים לו ומתירין ואפילו
באלף לא בטיל כמ״ם הרא״ש
בתשובות רים כלל ג׳ לענין שכר
מעשה ומעשרים של חדש ומנינא
לאיים מן יהושלמי אחור בפירוש כן.
כתבתי זאת לפי שראיתי מקלת
מסרין מחדש ובדבר הזה לא מהרין
והוא טעות גדול: (ב) בין בשל
עכו״ם כ״כ הפוסקים בפירוש ומו״ה
ז״ל כתב שם שוכחה בדורה דבשל
עכו״ם אינו מוסג חדש מפ״ק דר״ה
(דף יא״ב) בנו מרים מרב כהנא עוזר
שסקריבו ישראל בבכיסתן לארץ
ומיכן הקריבוה ואי״ת דעייל ביד
עכו״ם קריבכם אחר הנמנה ולא
קליר עכו״ם ומאי דאקריבו דילמא
לא אקריבו לא ק״ד דכתיב ואלבלא
מעבור אחרן ומחכת הפסח ומחכת
הפסח אבל מעיקרא לא אבול
דאקריבו עוזר ומיכן הקריבו א״ל
כל שלא הביא שלש ביד עכו״ם
ומסתא לי אמרת דחדש בחדש אף
בשל עכו״ם לא היה לריך להוכיח
מעיקרא לא אבול בלאו הכי היה לו
לומר שאם לא הקריבו היכי הוה
אכלי ומחכת הפסח וסלא אסור
מקום חדש אלא ע״כ דחדש אינו מוסג
בשלו עכו״ם ולכך דייק דמדמעיקרא לא אכיל דאי דעייל ביד עכו״ם ולא
הקריבו עוזר מעיקרא אמאי לא אכיל הלא בשל עכו״ם אין איסור
חדש אלא ודאי דהקריבו עוזר ומשל ישראל ולהכי לא אכיל מעיקרא
ומשל ישראל ומיכן הקריבו עביל. ואמי אומר בשבו בעוב אנין אבל
לא דק בדברים אלו דומה שהפסח נאמר אף הקפה בגמרא ומיכן
אכלו וסלא אסור ומקום חדש אין בזה אפילו התחלת קושיא דאפשר
שמתבואה ישנה ומשל אשתקד אכלי דאשתקד דכתבתי לפם שאלת
היא תבואה ישנה ואפילו בשפת כתוב בתשובת הרא״ש כשל ג׳
בשם אבי העזרי דמותר שם שפת שפיקה וכמ״ש גם העזר ע״ב
סולרך המקבן לאוכים ודאי אכיל מעיקרא ע״מ שהיה שם איסור
חדש ועי״ז פריך ומיכן אותר ועל פיכולו של מו״ח ז״ל דומיק שמוכים אלא ודאי דהקריבו עוזר ומשל ישראל ולהכי לא אכיל מעיקרא ומשל
ישראל ועי״ז פריך ומיכן הקריבו יש לתמוה א״כ לומה הקשה מיכן לקחו ישראל תבואה לעוזר היה לו להקשות עתי מיכן לקחו תבואה
של ישראל לאכול כיון דבשביל קיימנן לדידיה דקשה ואילכו ועבנה אחרן קאי על של ישראל אלא הדבר ברור לפי בשל עכו״ם אסור
וכמ״ש כל הפוסקים ומזה ראיה ברורה לאיסור כיון דאותו זמן כל התבואה של עכו״ם היתה לפי דעת המקבן ואפ״ה היה איסור חדש
לן שהוקשה לו מיכן לקחו עוזר: (ג) מוכיח לאחר שפסח בעוד כתוב בזה שיני עיני העכו״ם היה בזמן שפסח פי׳ ואין
מוסגים העכו״ם באותו זמן לאחוז חוך יני עיני שלהם ועוד אין מעם אעת הגריך היה פי׳ ומחמת חוקן ולקח היתה אחרן קשה
וקבורה ומלאכום גם בזה היתה לו הוכחה להרא״ש אלא אזעו עד אחר הפסח: (ד) אבל אין להוכיח לאחרים כו׳ אין זה כדאי
מלאיל

ביאור הגר״א

רצג [א] מבואות ה׳ מיעים. מתניתין בפ״ק דפאה ופ״ו דמעשרות: [ב]
עד כו׳. כ׳ בת״ה כי׳ קנ״ל דאם אזעה ג״י קודם לעומר
מותר מ״מ בפ״ד דפקחים והביאו ש״ך ודבריו תמוהין דהא קאמר דלכ׳
יהודה דוקא ואין קי״ל כר״י וכ״ם כמ״ם בפ״ה הערל אבל לאיתי בירושלמי
פ״ב דכלאים והביאו הר״ם שם ומתין עד שיוסף אמר שם ג׳ ימים
ואפשר לאלף בין זריעה לנטיעה וגמרא דקאמר לר׳ יהודה לרווחא
דמילתא ודוחק וצ״ע: [ג] איסור כו׳. כ״מ כל האחיונים הראשונים ולא
בסה״ת ובכר תמה הרא״ש עליו וכ׳ דבפה מתני׳ דקוף עדלה כוותיה
דר״ל ואע״ג שלאחורה פתח מתני׳ דרפ״ע דמעשרות בת״ק וכמ״ם פ״ד מ׳ ממלן דלא כו׳ וקבבר מ׳ לא דתנא דמתני׳ איזו סבור כן אלא
מעמיס מעבר אבל תנא דמתני׳ סבר כי תנאו דתניא בארץ ולבן פבק הרמב״ם כמתני׳ דשם וכ״כ לה״מ ע״ם אבל מ״ל לבל זה דקי״ל כאמוראי
שם ס״מ ב׳ הכולבו ס״ל הוכב בס״ל ואף ס״ם ומ״ל דמ״מ מדבבן מייב ואף בזה לא קי״ל כוותיה דבוגיא דבלבה בב״מ בבבן דל״ל וכביבל
בתבלה הוא ס״ל בן וקי״ל כוותיה בס״ם בס״ל ודבבי בס״ב כאן מעות בדול הוא ומ״ל לבסיע עליהן ועי׳ מ״ם בהבאת בס״ג דחיים מיירושלמי ביים
אלא אבל מעה ובבפ״ב הוא ר״ל בירושלמי שם ובאיתו תוס׳ בר״ה י״ג ב׳ ד״ה לאקריבו כו׳ ר׳ יוחב בתי יבמות בשמעתא ישראל
לארץ ומלאו קוחה לאם ומו מחמת אחרה ומבום אדם אל לאמה לא עד כדון לאם אפילו יבאה אפילו קטרה ומעתה אפילו אפיים בעליה בן אחי
אמר לא אבבו ישראל אלא בגלגי אבם א״כ יוחב ון דבסקים אבית דלא אמרים ליה אמיים ליה אמ״ע דבר אמ״ע דר״ל דוחה דו אמר אמ״ע
דוחה את ב״ם אף על פי אפיים בתוחה בגמרא ע״ד דר׳ יוסי דו אמר אין ע״מ דוחה ב״ם אמ״ל בשם וכר׳ שמעאל דרי שמעאל אמר כל ביאות שנאמרו בתורה לאחר יד שנה ז׳ שבינבו ח׳ שחילקו חייב ב׳ בין בר בהנא ובהתיב ואחלבו
מעבר אחרן ומחמת אבבה לא בשבה עבר אלמא דלא אמרינן מעה שחגרי עכו״ם אלא לר׳ ישמעאל א״ק דקדוסין ואיפרך ובהתיב כו׳ וכן
אמרינן בגמרא דיבן בר״ה י״ג ח׳ ואע״ג דבריך שם בירושלמי חייב ר״ל ב׳ ר׳ יוסי קמי ר׳ יוסי ובהתיב מגמרת אבבה אלא אמר כני יבמות אלו
בחמשה עבר לא קי״ל כן דגמרא דיבן פליג שם ובגמרא דיבן מיאה דקי״ל ע״ב דוחה ב״מ אע״ם שחייב כתורה בגלה מ״ם בנים יבמות בבוגיא
דעליה וכן בס״ב שם בס״ל מיעום דוחה ס״ל ומלאוריתא ובכמה מקומות ומגמרא דל״ה הכ״ל דחיים דקי״ל בר״ל. וגם ס״ם בה״ב בשם ב״ם הב״ם
כמיעתו דל״ל מיעו נוהב בשל בבריים ובבר הבו על קדקדו כל האחרונים ובגבב יבאה מחמת ידו ובוחה ס״ל לבה״ב בשם ב״ם הב״ם
דברי בס״ם אבל דבריו דחוקים ומלד ובתב בעלמו מרלוטו לייבב המעבב אבל ב״ב כו׳ אבל אין דבריו כלאי אפילו לייבב המעבב וס״ל בתב דבעמת
דחמק כלאי כו׳ אבל בגמרא דמה שם אמרו דאם אפסק הלבה אין לבו בעת הדחק ובבר אפסק כאן ובמתמות שם אלא שמעבר האיתר בסיו זרעיין
קודם הפסח בס״ם בס״ב בהב״ם ובמה ליבראל ומוצ כו׳: [ד] וע״מ כל כו׳. עיין חום׳ דקדושין ל״ז ח׳ סד״ה כל ומעבר אין לאחור כו׳ וכ״כ
הרא״ם ובתב ועוד ס״ם הוא כו׳ כמ״ם כאן וע׳ בסימן ק״ם בס״ם ומדלכי שם בת׳ מעמים קודם העומר:

מעמ

בנחנו ולדבנה שם קלאר בבדיה ובפעיבן לר׳ יבודל וכו׳ ודברי הפרא״ך ל״ע פוב לאיתי בהפיא״ך בעלמו בקפדו נפ״ב הבנים בזה והפיג על בעל הבנ״ל מהבאתי ובאתר בל״ע:

רצג א אמצת המינים חנים וכוסמין ושעורים ומבולת שועל
והשיפון: ב אבל הפריסה כו׳ אבל אם נקרבה קודם
העומר אע״פ אבל אקלה עד אחר העומר העומר מתיר׳. כתוב
בת״ה כ״ו קכ״ח דבקבה קודם העומר (ה) הייבו ג׳ יומים *כדמוכח
בהדיא ברבן מוקים שבהגו גבי הא
דתניא המוכבה ב״ב כו׳: ג ומ״מ כל
אתם תבואה כו׳ כלומר אתם תבואה
שאינו ידוע אם נקרבה קודם לעומר
אבל אם ידוע שהוא תבואה לא נקרבה קודם לעומר או
מוכע אחר העומר אף על פי
שהעומר נקרבה קודם לעומר אסור
ולא הוי״ם כן ומשנה בעור מתניתא
הלא״ם ובת״ם סימן קכ״ה: ד ומכח
ס״ם כו׳ ואע״ג דחדש הוי דבר ס״ם
לו מתיהן ודבר שיל״מ אפילו בס״ם
אסור יל כמ״ל סימן קי״ד ס״ק
כ״ם: ה אחר הקליר אבל לפני קליר
ודאי אין לומר דעדיין אין כאן
תבואה חדשה שהרי לא הגיע זמן
הקליר: ו כי מוכע מיהו שיגגין כו׳
אבל אם רוב שתיית המדינה יין ואל
לשעורים ומבולת שוגל רק לבעלים
לאוכל וליתא דוחקא דלבוכה בעידי
לבעלים מאיסור חדש היכא דליכא
אלא חד פקיקא שמא אל אשתקד
שמא אל שנה זו מלוה לעשות בהעון
עם לבוהות להם לאיסור דס״ם אין
כאן דבעוא בפק אל אשתקד ואתיל
אל שנה זו שמא תבואה זו מן
המיעוט שהרבעה קודם העומר ומבלבת
מעומר כיון דמיעוטא הוא לא עבדי׳
מיבים ס״ם דמיעוט לגבי רובא
כמאן דליתיה דמי כדאיתא בהדיא
בתוס׳ בשמעתין דפתח פתוח פ״ק דכתובות ע״כ ובפבל לחם מבשה
קוף מבשה הבוצות האריך לאוצא היתר על שכר שעורים הנעשה
ומחדש ומעשה שהנשקה היולא מהן מותר ולריך להתישב בדבר כי
מתני׳ הרא״ם רים בכל ב׳ ומתבוצות הלשן הכיל ומשאר עוסקים
ומעמע שאסור:

והב״ח אחריך להוכיח דחדש אינו מוכג בשל עכו״ם וכל דבריו
תמוהי׳ ודברי בעלי התוי וקיימתה בכוכים ולאוותיכם
בבוהות

רצד [ה] מבואות ה׳ מיעים. מתניתין בפ״ק דפאה ופ״ו דמעשרות: [ב]
עד כו׳. כ׳ בת״ה כי׳ קנ״ל דאם אזעה ג״י קודם לעומר
מותר מ״מ בפ״ד דפקחים והביאו ש״ך ודבריו תמוהין דהא קאמר דלכ׳
יהודה דוקא ואין קי״ל כר״י וכ״ם כמ״ם בפ״ה הערל אבל לאיתי בירושלמי
פ״ב דכלאים והביאו הר״ם שם ומתין עד שיוסף אמר שם ג׳ ימים
ואפשר לאלף בין זריעה לנטיעה וגמרא דקאמר לר׳ יהודה לרווחא
דמילתא ודוחק וצ״ע: [ג] איסור כו׳. כ״מ כל האחיונים הראשונים ולא
בסה״ת ובכר תמה הרא״ם עליו וכ׳ דבפה מתני׳ דקוף עדלה כוותיה
דר״ל ואע״ג שלאחורה פתח מתני׳ דרפ״ע דמעשרות בת״ק וכמ״ם פ״ד מ׳ ממלן דלא כו׳ וקבבר מ׳ לא דתנא דמתני׳ איזו סבור כן אלא
מעמיס מעבר אבל תנא דמתני׳ סבר כי תנאו דתניא בארץ ולבן פבק הרמב״ם כמתני׳ דשם וכ״כ לה״מ ע״ם אבל מ״ל לבל זה דקי״ל כאמוראי
שם ס״מ ב׳ הכולבו ס״ל הוכב בס״ל ואף ס״ם ומ״ל דמ״מ מדבבן מייב ואף בזה לא קי״ל כוותיה דבגיא דבלבה בב״מ בבבן דל״ל וכביבל
בתבלה הוא ס״ל כן וקי״ל כוותיה בס״ם בס״ל ודבבי בס״ב כאן מעות בדול הוא ומ״ל לבסיע עליהן ועי׳ מ״ם בהבאת בס״ג דחיים מיירושלמי ביים
אלא אבל מעה ובבפ״ב הוא ר״ל בירושלמי שם ובאיתו תוס׳ בר״ה י״ג ב׳ ד״ה לאקריבו כו׳ ר׳ יוחב בתי יבמות בשמעתא ישראל
לארץ ומלאו קוחה לאם ומו מחמת אחרה ומבום אדם אל לאמה לא עד כדון לאם אפילו יבאה אפילו קטרה ומעתה אפילו אפיים בעליה בן אחי
אמר לא אבבו ישראל אלא בגלגי אבם א״כ יוחב ון דבסקים אבית דלא אמרים ליה אמיים ליה אמ״ע דבר אמ״ע דר״ל דוחה דו אמר אמ״ע
דוחה את ב״ם אף על פי אפיים בתוחה בגמרא ע״ד דר׳ יוסי דו אמר אין ע״מ דוחה ב״ם אמ״ל בשם וכ׳ שמעאל דרי שמעאל אמר כל ביאות שנאמרו בתורה לאחר יד שנה ז׳ שבינבו ח׳ שחילקו חייב ב׳ בין בר בהנא ובהתיב ואחלבו
מעבר אחרן ומחמת אבבה לא בשבה עבר אלמא דלא אמרינן מעה שחגרי עכו״ם אלא לר׳ ישמעאל א״ק דקדוסין ואיפרך ובהתיב כו׳ וכן
אמרינן בגמרא דיבן בר״ה י״ג ח׳ ואע״ג דבריך שם בירושלמי חייב ר״ל ב׳ ר׳ יוסי קמי ר׳ יוסי ובהתיב מגמרת אבבה אלא אמר כני יבמות אלו
בחמשה עבר לא קי״ל כן דגמרא דיבן פליג שם ובגמרא דיבן מיאה דקי״ל ע״ב דוחה ב״מ אע״ם שחייב כתורה בגלה מ״ם בנים יבמות בבוגיא
דעליה וכן בס״ב שם בס״ל מיעום דוחה ס״ל ומלאוריתא ובכמה מקומות ומגמרא דל״ה הכ״ל דחיים דקי״ל בר״ל. וגם ס״ם בה״ב בשם ב״ם הב״ם
כמיעתו דל״ל מיעו נוהב בשל בבריים ובבר הבו על קדקדו כל האחרונים ובגבב יבאה מחמת ידו ובוחה ס״ל לבה״ב בשם ב״ם הב״ם
דברי בס״ם אבל דבריו דחוקים ומלד ובתב בעלמו מרלוטו לייבב המעבב אבל ב״ב כו׳ אבל אין דבריו כלאי אפילו לייבב המעבב וס״ל בתב דבעמת
דחמק כלאי כו׳ אבל בגמרא דמה שם אמרו דאם אפסק הלבה אין לבו בעת הדחק ובבר אפסק כאן ובמתמות שם אלא שמעבר האיתר בסיו זרעיין
קודם הפסח בס״ם בס״ב בהב״ם ובמה ליבראל ומוצ כו׳: [ד] וע״מ כל כו׳. עיין חום׳ דקדושין ל״ז ח׳ סד״ה כל ומעבר אין לאחור כו׳ וכ״כ
הרא״ם ובתב ועוד ס״ם הוא כו׳ כמ״ם כאן וע׳ בסימן ק״ם בס״ם ומדלכי שם בת׳ מעמים קודם העומר:

מעמ

הלכות חדש

רצג דיני חדש ומתי נוהג. ובו ה׳ סעיפים:

א (א) אסור לאכול חדש [ה] מתבואת **א** חמשת המינים [ב] בעד שיקרב העומר שהוא ביו״ד בניסן שנאמר ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה ג והאידנא דליכא עומר אסור כל יום ו״ז דובח״ל שעושין ב׳ ימים אסור כל יום ו״ז עד תחלת ליל י״ח:
ב [ג] איסור החדש נוהג בין בארץ בבין בחוצה לארץ בין בשל ישראל (ב) ובין בשל עכו״ם:
ג ותבואה **ב** שלא השרישה קודם ל״ו בניסן אסורה עד שיבא העומר הבא:

הגה **ג** [ד] וא״מ כל מתם תבואה סרי לאחר הפסח **ד** (ג) מכח
פפק פפיקא פפק היא תבואה בעבבים ואם תמצא לומר
מעבה זו מ״מ דלמא נסרבה קודם העומר (טור בשם הרא״ש)
ובמיני תבואה שזורעים ודאי לאחר פסח כגון בוקלת מדינת
שזורעין שבולת שועל ושעורים לאחר פסח אז יש לסמוך **ה**
לאחר הקליר אם לא אתין לבתות המדינה שעולות ורוב התבואה
בתה מעוקה לאחר שזורעין קודם הפסח (הגהות מיימוני פי״ה
מהל״מ ותוס׳ פ״ק דקידושין) וכן זמן מיעות המוקף (ג)
מעבים לאחר פסח ובכל הגליל הבוא אינו עבים לאחר פסח
דבריה המבבים יש לסמוך ולחום מן הפתח (ד) אבל אין
לאוכות לאחרים במקום ברוב שתיתן ולמילבן מעבים אלו ו כי
עוטב

נקודות הכסף

בשפתי כהן רלט״ג
ס״ק ג׳
*כדמוכח בהדיא ברבן מוקים שבהגו כו׳. ולפשיטא לא מוכח מדיני דגמ׳ מוקים שבהגו אמרינן דמעיקרא לרבי יוחנן דאמר הכי בגי הבבבה אבל רבי יוסי וכבי שמעון הם פליגי עליה בפרק ג׳ דשבועות ומייתי לה בגיים מ׳ קמא דר״ה דף י״ז וגיגמוה פרק הערל דף פ״ג ע״ב ולפיפיקא אלבמה בפ״ם מ׳ הערל בדבי יוסי ור״ש דאמרי שמי שבחות וכיב כל הפוקקי׳ והלמבים פ״ג מהלבות מעשה דיוכל ומ״ב דבבי הפ״ה ליפ:

רגול מרבבה

סימן רצג (ש״ך) ס״ק ב׳.
הייבו ג׳ יומים. דבריו תמוהים כי אם הקוגיא אליבא דר׳ יהודה אבל ביגמות דף פ״ג ע״ב אפק דבר כר׳ יוסי דהיינו אמי שבחות ואם דשמואל אפק בכב יהודה אבבה בכב גאיסורי וכן אפק הבמבים סוף פ״ג מהל׳ אמיסים וגע׳ ע׳ ומל׳ נעע בבעי אבבה ע׳ וכן אפק בפ״ש לקמן סיגן בלי״ד סע״ז ד׳ ולאבלם בין קבינה דהיינן אליבא דהבבבה אין לגו בלי׳ מקוגיא דמקום

סימן רצג

ס״ק ב׳ מעבה רים מבבה אבבה ומבתות דף ע׳ ע״א
ג מבבה אם דף פ״ח ע״א
ג אם בתבבה ובוכבה דף ע״א ע״א כר׳ יוחבן בן אבלי ובביעם ר׳ יהודה דאמר בן הבוכה הוא אסור ובר׳
ד אבלוגתא דתמולאי אם ובסקו הר״ם והרא״ם בסוף מבבים בהבינה דאמר אחרב לי אם ובר׳ וכ״כ הקבבים בפיי מהלכות
אבלות לקוכות
ה מבבה קיוסין דף ל״ז ע״ב וכל״ש וכ״ם הר״ם והרא״ם אם ובסוף מבבים והרמבים בפיי מהלכות וכ״ע בבריבם אם דאמם בן הגא מבבה סוף מבבה בבוחים ובבבגן דבר אבי דאמר אבלי אדם בחוכאה דפיסבל בגהי מבבה בעבר קבבבי אדם בחולה לאבן דאוריאם ובבגיא דאמר אבי אם בי אם ע״ב ובינבו ג״כ בעיל ובה ובבב אבלים בחבוגה בכל ב׳ מבן מבבו בכל אבבי
ו כ״כ הבוכ אם דף ל״ו סוף ע״ב ובבן אבלבמי
ז אם בבבבה דרים מבבה אבלה ומבתות דף ע׳ ע״א:

חדושי רע״ק

סי׳ רצ״ג. שד״ך סק״ב. (ה) הייבו ג׳ יומים. תמוה לי הא אם אמרי׳ בן לר״י. אבל אין קיימ״ל כר׳ יוסי וכ״ם בפיעור קלישה ג׳ שבתות. ובקרי״ל לקמן (סי׳ תל״ד ס״ד) וע״ש. אמ״ר רב מלאתי שתוה בן בתמו׳ ל״ב (סי׳ פ״ו):
סעיף ג׳ בהגה. (ג) מכח פפק פפיקא. בת׳ מוגל מלם (סי׳ כ׳) תמה הא אם אומם חד הוא. דאם לי אמנה אעבבה ומה לי אמנה זו קודם העומר:

אחיעזרות

רגול מרבבה סימן רצג (ש״ך) ס״ק ב׳. הייבו ג׳ יומים. דבריו תמוהים כי אם הקוגיא אליבא דר׳ יהודה אבל ביגמות דף פ״ג ע״ב אפק דבר כר׳ יוסי דהיינו אמי שבחות ואם דשמואל אפק בכב יהודה אבבה בכב גאיסורי וכן אפק הבמבים סוף פ״ג מהל׳ אמיסים וגע׳ ע׳ ומל׳ נעע בבעי אבבה ע׳ וכן אפק בפ״ש לקמן סיגן בלי״ד סע״ז ד׳ ולאבלם בין קבינה דהיינן אליבא דהבבבה אין לגו בלי׳ מקוגיא דמקום

באר הגולה

רצג [ה] מבואות ה׳ מיעים. מתניתין בפ״ק דפאה ופ״ו דמעשרות: [ב] עד כו׳. כ׳ בת״ה כי׳ קנ״ל דאם אזעה ג״י קודם לעומר מותר מ״מ בפ״ד דפקחים והביאו ש״ך ודבריו תמוהין דהא קאמר דלכ׳ יהודה דוקא ואין קי״ל כר״י וכ״ם כמ״ם בפ״ה הערל אבל לאיתי בירושלמי פ״ב דכלאים והביאו הר״ם שם ומתין עד שיוסף אמר שם ג׳ ימים ואפשר לאלף בין זריעה לנטיעה וגמרא דקאמר לר׳ יהודה לרווחא דמילתא ודוחק וצ״ע: [ג] איסור כו׳. כ״מ כל האחיונים הראשונים ולא בסה״ת ובכר תמה הרא״ם עליו וכ׳ דבפה מתני׳ דקוף עדלה כוותיה דר״ל ואע״ג שלאחורה פתח מתני׳ דרפ״ע דמעשרות בת״ק וכמ״ם פ״ד מ׳ ממלן דלא כו׳ וקבבר מ׳ לא דתנא דמתני׳ איזו סבור כן אלא מעמיס מעבר אבל תנא דמתני׳ סבר כי תנאו דתניא בארץ ולבן פבק הרמב״ם כמתני׳ דשם וכ״כ לה״מ ע״ם אבל מ״ל לבל זה דקי״ל כאמוראי שם ס״מ ב׳ הכולבו ס״ל הוכב בס״ל ואף ס״ם ומ״ל דמ״מ מדבבן מייב ואף בזה לא קי״ל כוותיה דבגיא דבלבה בב״מ בבבן דל״ל וכביבל בתבלה הוא ס״ל כן וקי״ל כוותיה בס״ם בס״ל ודבבי בס״ב כאן מעות בדול הוא ומ״ל לבסיע עליהן ועי׳ מ״ם בהבאת בס״ג דחיים מיירושלמי ביים אלא אבל מעה ובבפ״ב הוא ר״ל בירושלמי שם ובאיתו תוס׳ בר״ה י״ג ב׳ ד״ה לאקריבו כו׳ ר׳ יוחב בתי יבמות בשמעתא ישראל לארץ ומלאו קוחה לאם ומו מחמת אחרה ומבום אדם אל לאמה לא עד כדון לאם אפילו יבאה אפילו קטרה ומעתה אפילו אפיים בעליה בן אחי אמר לא אבבו ישראל אלא בגלגי אבם א״כ יוחב ון דבסקים אבית דלא אמרים ליה אמיים ליה אמ״ע דבר אמ״ע דר״ל דוחה דו אמר אמ״ע דוחה את ב״ם אף על פי אפיים בתוחה בגמרא ע״ד דר׳ יוסי דו אמר אין ע״מ דוחה ב״ם אמ״ל בשם וכ׳ שמעאל דרי שמעאל אמר כל ביאות שנאמרו בתורה לאחר יד שנה ז׳ שבינבו ח׳ שחילקו חייב ב׳ בין בר בהנא ובהתיב ואחלבו מעבר אחרן ומחמת אבבה לא בשבה עבר אלמא דלא אמרינן מעה שחגרי עכו״ם אלא לר׳ ישמעאל א״ק דקדוסין ואיפרך ובהתיב כו׳ וכן אמרינן בגמרא דיבן בר״ה י״ג ח׳ ואע״ג דבריך שם בירושלמי חייב ר״ל ב׳ ר׳ יוסי קמי ר׳ יוסי ובהתיב מגמרת אבבה אלא אמר כני יבמות אלו בחמשה עבר לא קי״ל כן דגמרא דיבן פליג שם ובגמרא דיבן מיאה דקי״ל ע״ב דוחה ב״מ אע״ם שחייב כתורה בגלה מ״ם בנים יבמות בבוגיא דעליה וכן בס״ב שם בס״ל מיעום דוחה ס״ל ומלאוריתא ובכמה מקומות ומגמרא דל״ה הכ״ל דחיים דקי״ל בר״ל. וגם ס״ם בה״ב בשם ב״ם הב״ם כמיעתו דל״ל מיעו נוהב בשל בבריים ובבר הבו על קדקדו כל האחרונים ובגבב יבאה מחמת ידו ובוחה ס״ל לבה״ב בשם ב״ם הב״ם דברי בס״ם אבל דבריו דחוקים ומלד ובתב בעלמו מרלוטו לייבב המעבב אבל ב״ב כו׳ אבל אין דבריו כלאי אפילו לייבב המעבב וס״ל בתב דבעמת דחמק כלאי כו׳ אבל בגמרא דמה שם אמרו דאם אפסק הלבה אין לבו בעת הדחק ובבר אפסק כאן ובמתמות שם אלא שמעבר האיתר בסיו זרעיין קודם הפסח בס״ם בס״ב בהב״ם ובמה ליבראל ומוצ כו׳: [ד] וע״מ כל כו׳. עיין חום׳ דקדושין ל״ז ח׳ סד״ה כל ומעבר אין לאחור כו׳ וכ״כ הרא״ם ובתב ועוד ס״ם הוא כו׳ כמ״ם כאן וע׳ בסימן ק״ם בס״ם ומדלכי שם בת׳ מעמים קודם העומר:

מעמ

ר״י ותה מסקילו בזה דוב רבנן קמיסאי קשאלי ובתרתי בתרבא פרדעות נלבוש שמעתו על סיכוטלמי ריש מקום מלה דהמני מסרע מקדומים מלוה לחילם מלה בגיל מקם מגילמי לחלן מחה שמיע מגרי עבמים מוכרים לחם ועוד לחמן נמוף מלה לחמ דחגן מם ומחדם בכל מקום מחרמי כי חלמר ומכי הרי מבורם דקיל דמחרי ירחילה כיל ולא קיל מוחי ומחדם מוחר בחיל עבמים ומעיב המדקן ולכן מין קוני מחבדי עבמים ומעיב המדקן דרבנן לחי ובבנים קיל לחקור בחיל מדלחוריים ומעים לעיל ומחקום מחמלמוד ירוכלמי מולן מל הבנלי קיל מחלמוד בבלי יחל מעם מרחק מלחי ומעים מרב מיון ולמבר מזה עעם המוגה מרבים מחבלי הרב בים בבם מבהה מרבים. ומחב עוד הרב בים דבר מבוכבל בבלר מרבים ומעורסם לחמיד רבמלי לבמוב לחיקור ומכי ועוד נלחה לחין לבמוב לחיקור מלה ביבמב בבלמו לבל לם מיבב בבעורה עם מים במחבנים לחיקר לבור לו לבמוב לחיקור בבלמם ומכי עכיל)

ח בגיל ולא בבעמה בים דף כיו ומבחות דף עי בגיל ולמחבלה ע בגיל בגיל לם ולא בבעמה ולבחורה:

נקודות הכסף

ס״ז ס״ק ד׳ *ומיב לבעביד כו׳. לא מועל מלום דמלבר מחם המבחלן דעלים מחקיבן בחבחות ובחן לכי ישמעאל דף מיד מיב דלבבן ומכי בחיל מבבי מחם בחיל דלוכיבחל ומו לחיבחם מחם לבר לכי לבחיל מלבל לם מכי מחבבל מלה בבחבם בבחם לבח מבבבל דף לים כיבחבל בבחבם לבח מבבבל לם מבבבל מבבבל מבבבל